

LUMINA LUMEI

(Fóia creștinilor botezați, numiți baptisti.)

Eu sum lumina lumii; cel' ce-mi urmăzeă, nu va umbla în întunerecú. (8, 12 Ioan.)

Prețul abonamentului:

Pe un an: 2 cor. 40 fill.

Pe jumătate: 1 „ 20 „

Redactor Responsabil:

Georgiu Slév.

Apare odată în lună.

Redacția și administrația
e în Aciuța (com. Arad.)

Prețul abonamentului, precum și ori ce inserțiuni, (știri) se tramet la adresa lui:
Georgiu Slév Acsucza (Aradmegye.)

Botezul și Cina Domnului.

Ar fi mare rățăcirea, de ar rămănea cineva în credința aceia, (Chiaru numai se-și inchipu-e macaru.) că **Botezul**, precum și **Cina Domnului**, (S. cuminecatură.) arfi cevași țeremonii séu datine góle, puse și întocmite de preoți. (Când se ved, nu așa indeplinite duplecum este aretat și marturisit prin sântele scripturi.) Deórece, ambele (améndouă) acestea taine, lea-întocmit însuși Parintele ceceriurilor, prin așa nemarginită înțalepciune, aședîndule prin Fiul seu, spre insamnatate mare; așa. ca toți cei ce vor se le indeplínescă duple a lui voie, și cari le vor lua (primi) cu vrednicie, se póta primi și binecuvéntare.

Botezul.

La indeplinirea tainei botezu-

lui, avem de observat, (stiut) urmatórele: 1) Cine e vrednic de-a primi botezul, și 2) Cum se se indeplínescă acesta? Și la aceastea, sangura numai sânta scriptură este chieată și în stare se ne deie adevératul respuns; pre carele apoi, fiecine, trebuie ca sel și primescé; urmând Mântuitorului, precum vedem mai jos:

Mântuitorul, în prima linie învața (facea învațacei) și numai duple aceia primea la botez; ceia ce reese, (se vede) și din cuvintele marturisite: *Deci înțalegând Domnul că au audit Fariseii, că Isus face și botează mai mulți învațacei de cât Ioan* (Macar că însuși Isus nu boteza, ci învațaceii lui) (Ev. de la Ioan. 4 cap. 1—2 vers.) Care ordin apoi, de-a învața înainte și apoi se boteze; vedem, Mântuitorul la pastreat (ținut) chiaru și la trămeterea învațaceilor, (sfînților sei

apostoli) când le-a  is: *Drept aceia, mergeți și învățați pre tóte popórele, botez ndule . . .* (Ev. de la Mat. 28 capete și 19 vers.) Ceia ce sfinții apostoli, a  și facut cu mare indreznel ; aș, că iei intrau chiar  și prin **biserici** pentru a învăța pre ómeni, (precum ar lipsi și până ast z) se stie, că numai unii ca aceia pot fi **crestini**, cari se'nvață, (primesc învățatura Domnului Isusi) și cari ii urm z  ca învățacei. (Fap. 11, 26.) Baeții cei mici, și cari sug, stim, nu sunt in stare ca se invețe, și cu at t  mai puțin de-a primi botezul.

La botez e lipsă a intra pe picior, și **se fim cu botezator cu tot in apă**: baeții cei mici, nupot face asta. (Fap. 8, 38.) La botez, e lipsă incă de multă apă, și nu numai a se stropi; dupre cum și Mântuitorul, vedem, și Ioan botezatorul, numai astfeliu de locuri cercau, unde erau ape multe. (Ev. de la Ioan. 3 capete, 22—23 vers.) Și acum, ordinul dat de Parintele ceresc prin Fiul seu, trebuie se r m n : **„Cel  ce va crede și se va boteza, se va m ntu-i . . .”** In urma carui ordin, stim, sfinții apostoli, nici nu cutezau se boteze pre cei ce nu cred ; deórece, stieau asta: că unii că acestea, m ntuire nu vor avea. (Marc. 16, 16.)

Și precum aflăm marturisit, iei certau chiar  și pre cei ce se apropieau cu baeții cei mici

(Ev. de la Luca. 18 capete, 15. vers.) Er  ca se fi botezat pe vreunul macar, nici amintire nu aflăm in t t  s nta scriptur ; Și trebuie se stim, că lucrările Părintelui ceresc sunt naturale. Nime de **silă**, cu **forța** seu **fără de voie**, nu p te fi de la D mnezeu.

Se privim numai!

 re e la loc botezul baeților mici și cari sug? Au iei voie spre asta? Și  re nu-e cu forța (ca din silă)? **Taina s ntului botez**, (cufundarea in apă.) e de a se primi cu cea mai mare bucurie, și nu pl ng nd, duprecum se intimpl  cu baeții sugători, pre cari cut z  ai boteza prin stropirea cu apă.

Mulți susțin ins  chiar  și până ast z, că e lipsă a se boteza baeții cei mici, pentru a li se sterge, (ierata) **Păcatul str mosec**; dar  nora ca acestora, li sar potrive chiar  și până ast z, c ventul marturisit de Mântuitorul: **„V  rătăciți, nestiind scripturile . . .”** (Mat. 22, 29.) Deórece, prin botez, nunumai **unul**, ci mai multe, aș zic nd, tóte păcatele devin iertate; precum și a dim: Apostolul, nu zice spre ertarea **păcatului**, (ca de unul) ci spre ertarea **păcatelor** (ca de mai multe.)

Se cercăm numai, la Faptele apostolilor, 2 capete, 38 vers., aflăm de tot luminat: Sf ntul apostol *Petru*, n'a  is: Spre ertarea **păcatului**, ci spre ertarea

pecatelor. Ba ce e mai mult, cătră băeții cei mici și cari sug, stim, nici nu arū fi potut gră-i aceasta, ca sē se boteze spre ertarea **pecatelor.**

Insuși Mântuitoriul, nu arată, ca baeții se fie cuprinși de păcate; deórece, dice: *De nu vē veți întórce și nu vē veți face. ca pruncii, nu veți intra în împērația ceriurilor.* (Ev. de la Mat. 18 capete, 3 vers.)

Baeții cei mici, Mântuitoriul ia luat in brață, ș'a pus mânele preste iei, și ia **binecuvântat.** (Marc. 10, 16.)

Se fim numai cu luare aminte! Intru tóte, urmând Mântuitoriului, și sfinților sei apostoli; Sentailegem adevērata cale, (Ioan. 14, 6.) ușa despre carea a amintit Mântuitoriul, (Ioan 10, 9.) și se nu fim **furul și hoțul din Evanghelie.** (Ioan. 10. 1.)

Se'nțălegem numai!

Póte se fie cineva cel mai bun *crestin*; darnic, religios, (Sē se róge ori cât de mult, se miluéscă.) și se împartă chiarū tótă averea lui; dar a batânduse din cale, părăsind ordinele lui Dumneđeu, trebuie se stie, că partea-i va fi cu factorii de rele, precum și auđim: *Erū - pre cei ce se abat in căi sucite, Dumneđeu îi va face se mērgă cu facētori de rele.* (Salm. 125, vers. 5.)

Mântuitoriul a đis: *De veți păzi ordinele mele, veți remănea in dragostea mea, precum eu am pazit*

ordinele Părintelui meu, și ramēiū in dragostea lui. (Ioan. 15, 10.)

Se păzim deci ordinele sante, se nu ne mai abatem din cale; se nu ne inșelăm inșine, și se ajungem a fi **blastamați**, in cređendune in ómeni. (Ierem. 17, 5) *Mai bine se ne incedem in Dumneđeu,* (Psalm. 118, vers. 8.) și se ințalegem, că **botezul** este spre **ertarea pecatelor** și mântuirea a tot celui ce **crede**, și care urmēză voia lui Dumneđeu, dupre cum este arētat și marturisit prin **santele scripturi.**

Se ne ferim deci de credința ast deșartă: Că dóră prin botez sar ierta numai un păcat, (**cel strămoșesc**). Intru adevēr, se ne ferim de tóte tradițiunile deșarte; ca credința nóstră, se nu mai fie dupre ințalepciunea ómenilor, ci dupre poterea lui Dumneđeu. (I. Cor. 2, 5.) Și se nu ni se đică: Că prin tradițiunile (datinile) nóstre, lapadām ordinele lui Dumneđeu. (Ev. de la Marc. 7 cap., 9 vers.)

De unde, plecând acum, se luăm aminte și la **Cina Domnului!** Pentru a sti și despre asta, cum are a se sevřiși, și cari persóne se pot impartași cu dinsa? Căci, sánta scripturā, și la acēsta ni dă respunsul, numai se'nțălegem!:

Mântuitoriul, n'alasat ca acēsta se se împartă, decât numai acela, cari sunt in stare ca se cređa; și prin credința, primesc botezul inainte. (Precum și sfinții sei apostoli.) La indeplinirea

acestei taine, Mântuitorul, n'a imbinat (invaluit) **pânea** cu **vinul**, precum putem înțalege aceasta, și din marturisirea cuvântului:

*Deci mâncând iei, a luat Isus pâne, o a frânt și a ȃis: **Luți, mâncați, acesta este corpul meu.** Și apoi luând pachebrul, a mulțamit și la dat lor, ȃicând: **Beți dintr'acesta toți.** (Matei. 26 capete, 26—27 vers.)*

Se nu se înșele deci nime-nea, se mai amestece acestea, și se creȃă, că primind **Cina Domnului**, (S. cuminecatură.) va avea ceva mântuire séu ertare de păcate. Deórece, precum aflăm marturisit, acésta se sevîrseste, numai pentru a vesti mórtea Domnului, până va veni: (I. Chor. 11 cap 26. vers.)

Și trebuie se stim, că sângele Domnului Isus ne curătește de tot păcatul. (I. Ioan. 1, 7.) De vom păzi ȃisele lui îl iubim, (Ioan, 14, 23.) și **Cina** lui nu nea fi spre condamnare. (I. Chor. 11, 29.)

La tóte acestea, cugetă acum iubite cetitor! Caută se urmez voia, și se indeplinesti ordinele lui Dumnezeu, căci numai așa vei avea mântuire și intrare intru împérația ceriurilor. (Mat. 7, 21.)

Sărbătorile legii vechi și nouă.

Pentru a înțalege și a ne convinge pe de plin, cum sau introdus și așezat sărbătorile, vedem mai jos, numai se fim cu luare aminte!

Din o fóie veche, (nu din Biblie) cetisem, precum vi o spun aci:

Sărbătórea cea dintéiú, carea s'a așezat in ȃiua urmatóre, dupre ce omul prim, Adam sa facut, a fast Sabbatul. (a șeptea ȃi) Și sânta **Scriptură**, de la Adam, (despre carele se ȃice că arfi fost proroc) pân' la prorocul cel mare Moisi, nu face nici o amintire despre aședarea séu intocmirea unor sărbători mai nouă. Cu prorocul Moisi inse, se dau ordini stricte (aspre) intru păzirea Sabbatului, precum cetim și in a IV. puruncă Dumneȃescă, că insu-și Dumnezeu a lucrat șese ȃile, éru in ȃiua a șeptea s'a odichnit. (Esod. 20, 8—11.) Dar Moisi pre lângă Sabbat, (a șeptea ȃi) a mai instituit și alte sărbători; precum, sărbătórea **Paschei** in luna Nisan, spre amintirea eșirei poporului jidovesc din robia Egiptului; sărbătórea **Cincizecimelor**, carea se sërba la

50 zile după Paști, întru amintirea primirii legii mosaice pe muntele **Sinai**; sărbătorea **Corturilor**, întru aducerea aminte de petrecerea Ebreilor în pustii Arabiei; sărbătorea anului **Sabbatic** său al anului alu șeptelea, în care, pământul se lasă a ogor, servi (slugii) se eliberau, fructele pomilor și a viilor nu se culegeau, ci se lasau pe seama saracilor; în acest an se citeau celea 10 porunci în auzul adunării; sărbătorea anului **Iubiliar**, ce urma în al 50-lea an după șapte ani sabbatici; care e tot a ceia, ce e și anul sabbatic, numai cât se sërba cu pompă mai mare și pre lângă alte jertfe, se redau (se dadeau îndărect) și pământurile vëndute, celor ce le-au fost avut mai înainte.

Sărbătorea cea mai mare însă, pre carea o a așezat Moisi, este sărbătorea **curățirei**, carea se mai numeste și ziua **lungă**; în carea, poporul Ebru, postea totă ziua, rugându-se în biserică, pentru ertarea păcatelor. Și în aceasta ziua, arhierul intra în sfânta sfintelor pentru a tămâia, și era lucru ce se făcea numai atunci, odată întrun an.

Dupre acestea apoi, cu timpul, sau mai introdus și alte sër-

batori; precum, pre timpul Iuditei în amintirea biruinței ce a avut asupra Asirienilor, prin uciderea lui Olefor; sărbătorea **Purim**, în amintirea ebreilor condamnați la mörte de Aman comandantul Persa, prin ajutorul Esterei; și în fine, sărbătorea aducerei aminte de biruința lui Iuda Macabeul, asupra lui Antioch Epifanes. Cari toate acestea sărbători, cu venirea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos, insamnatatea s'or perdut; și de și la început, servițiul (slujba) Dumneđească a creștinilor a fost imbinată (una) cu a Ebreilor, dar de la Soborul al treilea apostolesc, fiind hotărît: ca păgânii, pot se treacă la creștinatate fără a se face **evrei**; de atunci, cultul creștinilor, (datinile și slujba Dumneđească) s'a desfacut de a Ebreilor, și a început a se desvolta în spiritul învațaturii lui Christos. La care luând bine aminte, vom vedea aci, prin câte fasiuni său schimbări a trecut aceasta, până în zilele noastre de astăzi.

Precum Moise în legea veche, spre insamnatatea unor zile și întemplări, a așezat sărbători, tot așa vedem și în urma Mântuitorului. (Sărbătorile legii nouă)

Serbătorea a **Cincizeci de zile**, — Rusaliile — este imprumutat de la *Ebrei*, strămutându-se intru pomenirea *Pogorêrei Duchului Sânt*.

In secolul (suta) a III, sau introdus sărbătorile: Nasterea Domnului, Înălțarea, Bunavestirea, Floriile.

In secolul al IV. s'a introdus serbătorea sântilor apostoli Petru și Pavel; serbătorea sfințirii bisericeii, precum și înălțării crucei (celeii de lemn) aflată de împărateasa Elena.

In secolul al VI-lea, sa introdus sărbătorile: Spalarea piciorilor; serbătorea aflării capului sântului Ioan botezatorul; botezul Domnului, Schimbarea la față, Intimpinarea Domnului; serbarea intru amintirea prorocului și înainte mergătorului Ioan.

In secolul (suta) VII, sau adus serbătorile: nasterii Nascătoarei de Dumneșeu; serbătorea adormirea Nascătoarei de Dumneșeu; Taierea capului sântului Ioan botezatorul; apoi Sâmbeta dreptului Lazar; nasteria sfintei Ana, mama feciôrei Maria și pomenirea celor 40 de mucenici. (martiri.)

In veacul al VIII-lea, s'a luat a se serba chipul Mântuitorului ;

intrarea prea curatei feciôre in biserică, precum și serbarea crucei.

In veacul (suta) a IX. s'a adus serbătorile: Acatistul maicei Domnului, când preoții au început a purta in puclic (printre ómeni) icona maicei Domnului; și serbătorea, intru amintirea reășezerei cinstirii icónelor prin împărateasa Teodora.

Sunt apoi serbători așezate și intru onórea martirilor, precum: Serbătorea sântului Dimitrie, Teodor, Tiron; serbătorea marelui mucenic Georghe, din 23. April, precum și serbătorile: Impărații Constantin și Elena (21 Maiu), Sântul proroc Ilie (20 Iuliu), cuviósa Parascheva (14 Octomie), Sfântul Nicolae (6 Decembrie) și încă, multe alte serbători ocazionale. Cari pentru tóte acestea, in sânta scriptură a noului testamânt nici un ordin nu aflăm; decât in testamântul vechiú, aflăm cuvântul acesta, care se potriveste (are loc) aci, precum aușim: **Nascoci** (află) **din ânima sa**, și facu **serbătore** filor lui Israil. (I. Regi. 12 capete, 33 vers.) **Cérca scriptura!** (Amos. 5, 21—22.; 8, 10.) (Ierem. 6, 19.) (Isaia. 1, 13.)

DIVERSE.

Ce carte este Evangelia ?

Un om a ȕis: Nu p te fi de pe pam nt, căci se vede ceva: Cei drepti ŝi cari doresc a indeplini voia lui Dumneȕeu, o ascultă, se string in jurul iei; ear cei blastamați, se lapad  de ea ŝi o incungiuur .

Un Om.

Un om cu multă inȕalepciune, a descoperit două lucruri mari, gr ind: **Cel mai mare păcătos sum eu**, ŝi a d ua, că **cel mai mare rescump rator, e Mântuitorul**. Tot acest om mare inv ȕat, facea ŝi asta: că de câte ori auȕa amintinduse numele lui **Dumneȕeu**, unde era ŝi el de faȕa, is ridica (lua) **palaria** de pe cap, ŝi de **Evangelia** lui Christos nu se ruŝina.

Pentru a se pune in f ie.

Să se tr meata de cătră un frate din fiecare adunare, pentru a mi se face in cunoscut, c ți

pretini sau luat de frați până acum, adevca in anul acesta.

Tóte au se arȕa, dar acum sprijin!

Ni se incunostinȕiaz  prin frații din **Brad**: **Teofil** ŝi **Traian Vostinar**, că unui pretin iubitor de Domnul (de la iei din Brad) ŝi fórte umilit, fiind de meserie faur, (c uaciu) iau ars luna trecut  **fauria** cu tóte **casele** din prejur ŝi acum este ca in **c mpul liber**.

ŝi din cauza aceasta, acest pretin, prin frații mai sus amintiti, nad jduind in Domnul, cere sprijin; ca ci ne s'ar afla, sei trameata prin adresa fratelui: **Traian Vostinar in Brad** (dupre putinȕe.)

Intru adev r, arfi o mare fap-t , ajutor nd in aŝa imprejurări mai ales in partea **Bradului**, spre **Ardeal**, unde intunerecul, se p te până ŝi prinde cu m na.

Ajutor, p n c nd nu se vor aprinde tóte!

Din fôia Nr. 2.**In sânta scriptură**

A descoperit :	La	Cap.	Vers.
Vasaliu Berbecar, din Buteni.	Ev. Lucca. Iov. Ezechil. Psalm.	23 29 23 132	52 6 25 18
Constantin Selegean, (Seceani.)	Ev. Luca.	23	52
Ilie Miclea și Constantin Betea din (Berindia.)	Iov.	29	6
Ioan Popovici pretin din (Corbesti.)	Iov. Ezechil.	29 23	6 25
Petru Came-nița (Micalaca.)	Psalm. Iov.	132 29	18 6

A descoperit :	La	Cap.	Vers.
Luca Georgiu (Gurahoncz.)	Iov. Psalm. Ezechil.	29 132 23	6 18 25
Pascu Sechel (Nadab.)	Psalm. Iov.	132 29	18 6
Teodor Moțiocan (Seleus.)	Psalm. Iov.	132 29	18 6

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Intrebările mai nouă :

(din sânta scriptură.)

Unde vei afla scris :

- I) **Lumina lui Dumnezeu este sufletul omului?**
 II) **Moinduși in oleu piciorul seu?**
 III) **Despre pâne grasă?** (Să se deslege până in 20 Sep.)

POSTA REDACȚIEI.

Pentru cei ce nu au primit până acum foi, se incunoscintază aci, a-și trêmite fără in târziare abonamentul, (prețul) ca se pôtă primi de acum. Adresa este asta : **G. Slêv, Acsucza, Aradm.**

Vestea Mântuirii.

(Traducere din Predicile lui Şpurgeon.)

Căruţa plină.

„Eccé şi eu vă voi apăsa în locul vostru, cum apasă o căruţă plină de snopi pe pământ.”

Amos. 2. 13.

„Eccé, sunt apăsat între voi, ca o căruţă plină de snopi.” (Dupre traducerea germană.)

Să eşim afară la porţa cetăţii cu acela gând, ca să privim, cum trec pe lângă noi carele încărcate cu snopi; cum scârţăe şi cum taie în pământ rótele sub sarcină. Cu mulţămită venim la Dumnezeu, 'l laudăm pentru vremurile bune şi tot-odată 'l rugăm, că aceea s'o ţină şi mai departe pentru noi, până vom căra şi vor pute dice cu bucurie agricultorii: „Am cărat!”

Dară ce voiesce să însemne icóna acésta, să vedem un car încărcat cu bucate, noi, cari asemenea suntem încărcăţi de îndurarea lui Dumnezeu? De la légân începând şi până ađi fiecare dină ne-a adus câte un snop de binecuvântare.

Ce ar fi mai potut face Domnul pentru noi, de cât ne-a făcut? În tote

dilele ne-a încărcat cu bine-facerile sale. Să mărim deci bunătatea lui şi cu bucurie să-'i aducem mulţămită!

Acest semn are şi un alt înţeles. În timpul icear Dumnezeu ne încarcă cu binecuvântările lui, noi 'l încărcăm cu păcatele néstre. Până când El îngămădesce snopi îndurării peste snopi, noi facem fără-de-lege, până când sarcina păcatelor nóstre se fac nesuportabile (nesuferite) Atotputernicului şi e silit să srtige astfel: „Eccé, sunt apăsat între voi, ca o căruţă plină de snopi!”

Textul nostru se începe cu cuvântul: „Eccé”, şi cu tot dreptul. „Eccé” așa stă în bibliă, ca o firmă asupra prăvăliei, ca să tragă atenţiunea ómenilor. Acolo, unde se află cuvântul: „eccé”, este totdeuna ceva lucru însemnat, nou şi vrednic de atenţiune. Așa mi se pare mie acest „eccé,” ca servitóre, care stând în pragul casei înţelepciunei strigă: „Pe aici intraţi voi, cari sunteţi înţelepţi cu inima şi ascultaţi de cuvântul lui Dumnezeu!” Să ne deschidem ochii, ca să vedem! Er Duhul Sânt să facă cale prin ochii şi urechile nóstre la inime, ca să ne cuprindă căinţa şi pocăinţa, când

înaintea lui Dumnezeu cugetăm la faptele noastre cele rele!

Să înțelegem însă — mai înainte de a trece mai departe — că textul nostru e numai o figură a vorbirei, de-ore-ce Dumnezeu nu poate fi apăsător de oameni; păcatele omului nu pot turbura pacea dumnezească și nici un val macăr nu pot face asupra liniștei vecinice. Ne grăiesce după chipul omenesc; măsură mărețea ceriului și misterul lui după nesciința și slăbăciunea pământului. Așa ne grăiesce, cum ar grăi un părinte mare unui fiu mic. Cum se îndoie osie carului și scârțâie roțele lui sub sarcina cea mare, astfel — dice Domnul — e apăsător El de păcatele omenimei, până când strigă, că nu-i mai poate suferi prea aceia, cari păcătuiesc în contra Lui.

Ne întorcem la punctul prin, întipărescă-l bine și adânc: Duhul Sânt în inimile noastre!

I.

În textul nostru adevărul cel d'ântău și lămurit e, că **păcatul aduce durere și apasă asupra lui Dumnezeu**

Uimesce-te de acesta ceriule și te minună pământulu, că Dumnezeu de așa ceva vorbește, ce 'i aduce Lui durere și-l apasă! Nicăiri nu cetim despre aceea, că *creaturile, chiar toate împreună, dóră ar fi de sarcină lui Dumnezeu*. „Eccé, insulele sunt înaintea lui ca un prav.“ Crearea și susținerea sórelui, a lunei și a stelelor nu e lucru pentru El. El ziua-noapte priveghiază; puterea Lui în tot minutul se manifestă. (arată) El la timpul său aduce sus stéua aurorii; El pórtă fundamentul lunei și ține pétra ei unghiulară. El arată aurorii locul ei; El hotărăse marginea întunerecului și umbra morții

Cu brațul său puternic toate le pórtă și nimica nu e fără de El. Uni-

versul nici pe un moment n'ar exesta, de nu l'ar purta și ținé Dumnezeu din și pe și. Acesta lucrare perpetuă nu micșorédă puterea lui; ostená e necunoscută Lui. În toate mâna lui lucrédă și dacă sunt gata, sunt ca nimica în ochii lui. Dară *păcatul* e rar Lui, și sarcină ne mai pomenită; și deși guvernarea întreg universului e nimica înaintea Lui, păcatul 'l apasă pre Atotputernicul. Oh fi nepricepuți ai lui Adam! voi cugetați că păcatul e lucru mic, ér voi fii lui Belia 'l considerați (socotiți) de desfétare și diceți: „El nu ié aminte la acesta, nu vede Dumnezeu acesta; cum să știe El și chiar dacă ar ști, nu mult 'i pêsă Lui de păcatele noastre!“ Învețați din cartea lui Dumnezeu, că ce diceți, nu e adevérat, ci din contră păcatul e o sarcină mare lui Dumnezeu și-l apasă, precum se apasă carul de snopi.

Acesta pe loc va fi lămurit (de înțeles), dacă vom căuta: *ce e păcatul și ce face acela?*

Păcatul e acela, care mai tare strică făptura lui Dumnezeu. Păcatul a prefăcut pre un ânger etern într'un dușman vecinic și pre ângerul luminei într'un duh necurat. Păcatul priși spre Eden și veșteji toate florile lui. Înainte de a veni păcatul, dișe Dumnezeu, că creaturele sale ar fi bune, dară, după ce veni păcatul în lume, se căi fórte, că a făcut pre om. Nimica n'a întunecat astfel frumuseța, ca păcatul, de-ore-ce acelastrică asemenarea lui Dumnezeu.

Afară da acesta *păcatul nefericesce pre creatura lui Dumnezeu* și pentru acesta să nu uréscă Dumnezeu păcatul? Nici când n'a fost intențiunea lui Dumnezeu, că macăr una din creaturile sale să fie nefericită. Pentru aceea le-a creat, ca să se bucure; a binecuvântat paserile cu cântece, florile cu miros, aerul cu balsam, ziua cu sóre surizător și nóptea cu stele, de-ore-ce a voit, că toate cu zimbirea lor pre El să-l mărăscă. Dară păca-

tul a prefăcut creaturele plăcute lui Dumnezeu în creaturi ticăloase și făpturile dumnezeiesci, create după chipul său, le-a făcut goale și deșerte. Tocmai pentru aceasta uredse Dumnezeu păcatul și e apăsător de el, pentru că a făcut nefericit obiectul iubirii lui.

Cugetați mai departe, că *păcatul atacă pre Dumnezeu în toate însușirile lui*. Îl atacă pe El pe tron și se silinse a nimici existența lui. Ce e păcatul? Oare nu vatemătorul *înțelepciunii* lui Dumnezeu? Oh păcătoșule, Dumnezeu îți poruncește să faci toate după bună-voința lui, ăr' dacă altcum faci, e pentru aceea, că ȳici: „Eu știu ce e spre binele meu, Dumnezeu nu știe aceea.“ Din faptele tale aceea arăți, că *înțelepciunea* nefinită (nemărginită) e în rătăcire, ăr' tu, creatura unei ȳile judeci mai bine norocul. Păcatul negă (tăgăduiesce) *bunătatea* lui Dumnezeu, că prin păcat ȳici, că Dumnezeu retrage de la tine aceea, ce te-ar face fericit. Păcatul cu o mână atacă *înțelepciunea* lui Dumnezeu, cu alta mână *bunătatea* Lui.

Păcatul abusează de îndurarea lui Dumnezeu. Dacă voi cu atât mai mult păcătuiți, cu cât Dumnezeu e mai îndelung-răbdător și pentru că nu vine asupra voastră bătă, nefericire sau pagubă, timpul vostru voi 'l petreceți în desfrânare, — ce alt ceva să fie acesta, de cât abus cu îndurarea cerescă, care ar fi spre binele vostru, dacă se întorce spre perzarea voastră? Nu puțină durere căusăm Părintelui iubit, când vede, că bunurile lui le întrebuițăm pentru desfrânări; El nu poate suferi, că fiul său întru atâta să se înjoșească, că îndurarea, care ar trebui să-l aducă la pocăință, o întrebuițeză spre a păcătui. Pe lângă acesta las' să aduc aminte celui ce nu voiesce să se pocăească, că *fie-care păcat e împotrivire cu puterea lui Dumnezeu*. Într' adevăr păcatul e rădicarea pumnilor

voștri nelegiuți în contra maiestății ceresci. De câte ori păcătuesci, provoci pre Dumnezeu să adevărească, oare ține El legea sau ba? Sau e lucru mic, că un verme, creatura unei ȳile, provocă pre Domnul timpurilor, pre Dumnezeu, care cu puterea cuvântului a făcut și susține pre toate? Da, poate să fie ostenit, când trebuie să sufere astfel de vetezare și dispreț. Numiți-mi ori-ce însușire, păcatul pre toate le-a pătat; vorbiți despre Dumnezeu în ori-ce privință, păcatul în toate stă contră cu Dumnezeu! Păcatul în ori-ce privință e rău și prin urmare Dumnezeu trebuie să-l urască.

Știi tu păcătoșule, că nesupunerea față de legea lui Dumnezeu e *vetezarea maiestății dumnezeiesci*? Ce altceva arăți prin aceea, de cât că tu vrei să-ți fi Dumnezeu, învățător și singur stăpân preste tine? De câte ori te îndepărți de la voia lui Dumnezeu, faci acesta pentru aceea, că puni voia ta acolo și acesta atât însemnă, cât a te îndumnezei pre tine și a depune pre Atotputernicul din maiestatea sa. Sau e mică vetezare să iei corónă de pe capul lui și sceptrul din mâna lui? ȳic ție, că acesta e așa faptă, pre care nici ceriul n'o poate lasă nepedepsită. Astfel de vetezare de sigur va fi pedepsită.

Mai departe *păcatul e negarea existenței lui Dumnezeu*. Poate să fie oricum mărturisirea buzelor, inima așa grăiesce: „Nu este Dumnezeu.“ Ar dori să nu fie lege sau vre-un dominitor mai înalt. E doră lucru mic a fi ucigător de Dumnezeu? A dori să scoți din lume pre Dumnezeu? Se poate trece cu vederea acesta? Poate să asculte acesta Cel-Prea-Înalt, fără ca să se simtă apăsător? Rogu-ve, nu cugetați, că doră înzădar vorbesc în contra păcatului! Cugetarea omenesca nu e în stare a mări păcatul sau a tuna nici amie parte mărimea celui mai mic păcat. Cugetați numai iubi-

ților mei! Suntem creaturile lui și nu voim să ascultăm de El sau să facem după voia lui. Prin El ne nutrim! suflarea în noi e de la El și totuși o întrebuițăm pentru a ne rescuța în contra Lui.

Încă una: suntem totdeauna în ochii Atotvedătorului și totuși prezența lui Dumnezeu nu e destul, ca să fim supuși Lui. De-a bună sēma, dacă cineva ar disprețui legea în fața celui ce a adus legea, n'ar fi trecut cu vedere. Și astfel stăm noi. Trebuie să recunoștem: „Ție numai ție am greșit, și rău am făcut înaintea ta.“ Trebuie să cugetăm, că noi păcătuim cu știință. În țera noastră păcătuim la o mare lumină și cunoștință și ôre ușor ne-a fi în ziua cea mare? Ați aștepta dōră, că Dumnezeu să trecă cu vederea păcatele bine-cugetate și cu voie săvârșite? Oh de-ar pute grăi buzele aceste și-se ardă inima acēsta! Oh ce lucru înfricoșat, a ne împotrivi lui Dumnezeu! Domnul fie îndurat servilor săi și să li ierte greșelile!

Acesta e punctul prim; dară a vē învăța nu v'am știut, acēsta numai duhul lui Dumnezeu o pōte face. Oh de v'ar da Duhul Sânt aceea simțire, că păcatul aduce mare durere și sarchiă lui Dumnezeu.

II.

A doua ôră **unele păcate cu deosebire vatemă pre Dumnezeu.**

O cugetare urită e păcat — păcat întreg și mare, totuși o faptă urită, e mai mare păcat.

Sunt păcate, cari cu deosebire aprind mânia lui Dumnezeu. Din cuvintele premergătoare putem înțelege, că *desfrânarea* e acela păcat, care aprinde spre mâniă pre Dumnezeu. Așa se vede, că poporul evreu era foarte demoralizat pe timpul lui Amos, Acesta păcat nu e rar nici ađi, adeversesce acēsta stradele de nôpte și divorțu-

rile (despărțirea soților căsătoriți) pré dese. Nu đic mai mult- Păzescă fiecare om trupul său în curățenie, de-ôre-ce lipsa curățenie morale e mare fără-de-lege înaintea Domnului.

Apēsarea, după cum ne spune profetul, éráși ațită mânia lui Dumnezeu. Profetul vorbește despre vinderea celor lipsiți pentru o păreche de încălțăminte și dice că unii poftéu în cinste lucrul veduvei și a orfanilor. Câți neguțători sunt fără milă! Se fac societăți, cari iéu ujură neîndreptățită de la sārmanul popor, care cade în mâinile ei. Sub mantaua ajutătorului adese ori se fac apēsători, cari de sigur cēștigă mânia lui Dumnezeu.

Așa se vede apoi, că *idololatria* și *blăstemul* foarte mult vatemă pre Dumnezeu. Acestea sunt mari uriciuni Lui. Amos dice, că béu vin înaintea Țielor. Dacă cineva adōră pântecel sale, banii sau avuția sa, ca pre Dumnezeu și pentru acelea trăiesce, acela păcătuiesce în idololatriă. Vai acestora, dară și acelora, cari adōră (cinstesc) crucea, icónele sau alte lucruri mórte.

Cu deosebire *blăstemarea* vatemă mult pre Dumnezeu. Pentru blăstem nu există scusē. După cum dice George Herbert: „Voie bună și vinul promit delectare (plăcere); sgârcenia se scusă cu dobēnda, dară blăstematorul ușoratic în cinste lasă să cadă sufletul său în infernul deschis. Cu blăstemul nu cēștigi nimic; nu-i plăcere în blăstem, nu-i nici un folos și tocmai pentru aceea e păcat strigător le ceriu, de care e ostenit Dumnezeu. Pot să fie aici și de aceia, contra căroră cuvintele aceste sunt acuse (pîre) personale.

Grăiesc iubitorilor de desfétare, apēsătorilor și blăstemătorilor! Oh suflate, ce mare îndurare e, că Dumnezeu te-a răbdat atât timp, dară va veni timpul, când va dice: „Oh, vréu să scap de dușmanul meu!“ — și cât

de ușor te va arunca de la sine și te va preda perzării înfricoșate.

Și érašî, până când unele păcate sunt atât de urite înaintea lui Dumnezeu, unii ar fi foarte vrednici de pedepsă, pentru că *mult timp durează* (ține) *păcătuirea lor*. De câte-ori a vătemat pre Dumnezeu acel om încărunțit?! Cum? Ar fi bine, dacă și tinérii s'ar gândi, că dîlele ce mai au, să nu le trăiescă pentru mânia lui Dumnezeu. Ce să dic despre voi, cari un jumătate de véc ați purtat resbel contra lui Dumnezeu — ba unii 60, 70 și chiar 80 de ani? Oh opt-deci de ani plini de îndurare și ați răsplătit cu o nepăsare de opt-deci de ani! Pentru răbdarea și așteptarea de opt-deci de ani ați răsplătit lui Dumnezeu cu nemulțămire de opt-deci de ani. Oh Dumneđeule, cu tot dreptul poți fi ostenit de mulțimea păcatelor omenimei!

Pre Dumnezeu l'apésă / érašî păcatul *cerbiciei*. Oh cum e de *cerbicos* (nesupus) câte un om! Vré să se pérđă; nu-i poți ajuta; așa se vede, că ar sări și peste munții Carpaților numai să se condemne și ar înota și prin marea focului, numai ca să-și nimicéscă sufletul. Ași puté aminti destule casuri, când pe timpul cholerei unii numai pentru aceea ar fi dorit vindecarea, ca să pótă păcătui mai departe. Pre unii și de trei ori i-a ajuns nefericiera; óre-când erau bogați, dară și-au prădat avuția și au devenit săraci și încă tot se ostenesc în păcat. Au devenit și mai săraci, dară totuși n'au încetat de la birt și de la locurile de petrecere. A murit un prunc, femea e bolnavă, sărăcia se vede pe față și totuși se pörtă pe sus; încă tot nu se cunosc pre sine.

Acésta într'adevér e *cerbicia*. Pécătosule! Dumnezeu te va lăsa odată să mergi pe calea ta și aceea va fi perzarea cea vecinică. Dumnezeu se uresce de aceia, cari numai pagubă se

silesc să facă, cari în contra tuturor admonițiunilor, rugărilor și chiemărilor sunt hotăriți a trăi mai departe în păcat.

Vedem mai departe că *nemulțămire e mare sarcină lui Dumnezeu*. Spune poporului cum l'a scos din pământul Egiptului; cum a alungat pre Amorei; cum a rădicat din fii lor proféți și nazarei și totuși ș'a sculat în contra Lui. Una a pătruns foarte inima mea, când am venit la Domnul, nu așa mult răutatea mea, de cât aceea deosebită îndurare, în care am fost împărtășit. Cătă îndelungă-răbdare a avut Dumnezeu cătră unii dintre noi! Unii nici când n'am dus lipsă; n'a tremis nici-odată peste noi sărăciă, nici rușine, ci și moralmente ne-a păzit din di pe di Și cum i-am răsplătit?! Cătă bucurie ne-a dat nouă, poporului său; cătă libertatea, iubire, mângăiere și fericire — și totuși am păcătuit contra Lui. Cu tot dreptul e deci El ca căruța plină, care e apesată de snopii cei mulți.

Lasă să observ. — mai nainte de a trece de la acest punct — că Domnul e apesat *până la strigare*. Precum scărtae căruța sub sarcină, astfel ștrigă și Domnul sub sarcină păcatului. Încă n'ați auđit acésta vóce: „Audiți ceriurilor, și ascultă pământule! Căci Jehova vorbesce dicend: Fii am hrănit și am crescut, dară ei necredincoși mi-au fost.“ Auđi érašî: „Drept aceea părăsiți căile nelegiurii! Pentru-ce să mori oh casă al lui Israil!?“ Și mai de înțeles se aude de pe buzele lui Isus plângerea blândă și gingașă, ca róua: „Jerusalime! Jerusalime! cel ce omori pre proféți și uciđi cu petre pre cei trămeși la tine; de câte ori am voit să adun pre fii tói, precum adună găina puii sêi sub aripi, dară nu ați voit.“ Pécătosule, păcatele tale vatemă inima lui Dumnezeu; Creatorul têu plânge asupra acelora, ce tu riđi; Mântuito-

rul tău se vaită pentru aceea, ce tu ții a fi nimica! „Oh nu face urfciunea, ce eu o uresc.“ Pentru Dumnezeu, n'o face! Adese-ori dicem: „pentru Dumnezeu!“ fără ca să știm, ce însemnă aceea. Dară vedeți „pentru Dumnezeu!“ e atâta, ca să nu supărați pre Creatorul vostru. Lasă viața cea păcătosoasă, că pentru ce să mori oh casă a lui Israil!

Las acum și punctul al doilea, că pe scurt să trec la cel următor.

III.

Până când e adevăr aceea, că păcatul aduce [durere Domnului, măresce îndurarea lui faptul, că **El poartă sarcina acesta.**

Precum despre căruță nu e diș, că se rupe sub sarcină, ci o portă, astfel și Domnul poartă păcatele noastre. Dară dacă noi am fi în locul Domnului, am purta ôre sarcina aceea? Nu, ci cred, că într'o săptămână am arde cu foc totă lumea sau am prefăceo în prav sub picioarele noastre.

Dacă legea lui Dumnezeu ar fi așa grabnică la pedepsire, ca legea omenescă, unde am fi noi astăzi? Cât de ușor s'ar răsbuna! Câte suflete servitôre stau la dispozițiunea lui și astéptă să implinescă porunca lui! În chipul cum urmăreu pre consolul roman servii lui ca bărdi, astfel giurul lui Dumnezeu e în tot locul cu El, ca să implinescă judecata.

E destul o pétră, o țiglă de pe acoperământul casei, o lovitură de vânt, un prav și ai murit, ai cădut în mâinile Dumnezeului înfricoșat. Într'adevăr numai Dumnezeu reține pre servii sei de la pedépsa cea grabnică. Ceriul așa strigă cătră Domnul: „Pentru ce să acoperim pre acesti ticăloși!“ Pământul intrébă: „Pentru ce să dau seceriș nelegiuitorilor?“ Fulgerii dic: „Să trăsrim pre acesti răsculători!“ Marea mugesc în contra păcătosului si-1

voiesce de prédă. Nu există vre-un document mai lămurit despre atotputernicia lui Dumnezeu, de cât îndelunga sa răbdare, de-ôre-ce acesta mărturisesce despre cea mai mare putere, că Dumnezeu, față cu așa lucruri, se știe stépâni. Pécătosule, Dumnezeu te suferă pre tine!

Angeril se minunedă de acesta, că ei cugetau, că te ucide, dară éccé Dumnezeu încă te rabdă. De și 'l apésă sarcina păcatului, totuși nu se rupe sub ea. Pórté sarcina. Încă suferă pre cei nepocăiți!

IV.

Acésta ne conduce la punctul al patrulea, la care ași dori atențiunea voastră cea mai profunnă (adâncă). Mătem, că unii n'au căutat păcatul lor la acesta lumină, altcum n'ar mai supăra pre Dumnezeu și de altă-parte, fiind-că păcatul e ceva amar, ați fi dorit să scăpați de dînsul. Acesta e punctul al patrulea. Nu numai poartă încă Dumnezeu păcatul, ci **în persóna lui Isus poartă Dumnezeu pécatele noastre și ne-a scăpat de ele.**

Mare însemnătate ar avé cuvintele aceste, dacă s'ar pune pe buzele lui Isus: „Éccé, sunt apésat între voi, ca o căruță plină pe snopi“. Aici a fost proba cea mare. Dumnezeu trebuia să pedepsescă păcatul și totuși voia să fie și îndurător. Dară cum să se întemple acesta? Éccâ, vine Isus, în locul tuturor celor ce vor crede în El. Sarcina păcatului se pune pe umerii lui. Priviți, cum se îngrămădesce pe El mulțimea snopilor de păcate a omenimei.

„Domnul tóte fără-de-legile noastre le-a aruncat pe el.“ Éccâ, în grămadă snopii și e apésat, ca căruța pe timpul cărătorei. Plin era de dureri și morbos. Uitați-vé la El! Sudôre lui ca sângele, ce picură pe pământ. Irod 'l batjocoresce și Pilat 'l disprețuesce.

Pălmuesc pre regele Iudeilor. „Întors-am spatele mele bătătorilor și fața mea scuiptătorilor, nu mi-am ascuns fața de batjocoră și scuipire.“ Legându-l de un stâlp l'au biciuit și nu patru-deci de lovituri „fără una“, ci lovindu-l de nenumerate ori. „Sdrobitu-'sa pentru nelegiuirile noastre și prin ranele lui noi ne-am vindecat.“ Uitați-vă, cum merge de-a lungul Ierusalimului însărcinat, ca o căruță plină cu snopi. Puteți plânge fiecele Ierusalimului, de și vă poruncește, să nu-l plângeți. Batjocorindu-l strigau după El, când încarnit sub sarcina crucei mergea mai departe; care crucea simbolisa (închipue) păcatele noastre. L'au petrecut la Golgotha și i-au întins mâinile și picioarele. Cuile au străpuns cele mai gingașe membre ale trupului lui. Cu el au rădicat crucea și-au pus-o la locul ei. Oh Mântuitorule sângeraător! Sosita timpul durerilor tale! Acolo e spânzurat între cele mai cumplite chinuri, Dumnezeu l'a părăsit, dușmanii l' persecută și nu-i cine să-l scape. Îl batjocoresc pentru golăteala lui și-l arată cu degetul pentru lupta sa cu morțe. Privesc la El și se minunează. Fac ris din rugăciunea lui și se calcă, ca un verme, în cât abia puteți cugeta, că e în El dumnezeirea. Ferbiuțela l' mistue, limba lui se uscă și strigă: „Însetez!“ Oțet i se imbie lui. Sorele nu voiesc să lumineze și întunecimea nopții foarte bine reoglindează starea lui sufletescă. În aceste chinuri strigă: „Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! pentru ce ma'i părăsit?“ Atunci într'adevăr a fost apăsător. Încă n'a existat durere, ca a lui. Tóte durerile muritorilor s'au într'unit în inima lui și pedepsa păcatelor omenimei a apăsător mult trupul și sufletul lui. Știind acesta, să mai fie lucru mic înaintea mea pecatul? Să rîd eu de aceea, ce Mântuitorului meu i-a căusat atâta durere? Să mă joc cu aceea,

ce a străpuns inima Mântuitorului meu? Păcătoșule, vei abdice de păcat pentru acela, care a suferit pentru păcate?

„Da“ — ȳici tu — „dacă aș crede, că a suferit și pentru mine.“

Voiesci pe loc să dai sufletul tău în m nile Lui? Vei face acesta? Atunci a murit pentru tine și a luat pe sine păcatele tale și a purtat tóte durerile tale; astfel esci liber, că Dumneșu e împăcat și tu esci declarat de liber. Christos e însărcinat, ca să te ușoređi. El a fost ap sat, că tu să fii liber. Mi-ar plăce, să pot astfel grăi despre învătătorul meu iubit, ca Ioan, care l'a v đut și a mărturisit de El, că cu pl ngere ne-ar spune durerile de pe Golgotha. Dară eu vă dau, ce am; dee-v  Dumneșu prin acestea puterea charului s u, că pe loc să credeți în Isus.

University Library (Vaj)

Pentru-că altcum (și acesta e punctul ultim) Dumneșu numai puțin va mai purta sarcina m ng itoare și dacă nu suntem în Christos, **acesta sarcina pre noi ne va apăsa în etern**, de va veni sf rșitul.

Textul meu de alți ómeni erudiți ( nv tați) altcum e tradus, nu precum eu l'am folosit. Dupre unii astfel ar suna textul: „ cc , v  voiu apăsa la p m nt, precum ap s  pre snop carul trier tor.“  r dupre alții; „ cc , v  voiu apăsa, cum carul plin de snopi p m ntul.“ Tocmai precum ap s  carul încărcat p m ntul de la res rit și-l taie ad nc după sine, astfel vă voiu apăsa — ȳice Dumneșu — sub sarcina păcatelor v stre. Acesta va fi partea ta ascult torule, dacă vei sta afară de Christos. Faptele tale te vor apăsa. E de lipsă  re a descrie mai departe acest lucru  nfricosat? Așa cred, că nu. Numai aceea e de lipsă, ca să luati acesta de o amenințare per-

sonală, care vouă vă sună. Întrebați-vă înși-vă pre voi: Credeți în Domnul Isus Christos? Atunci nu-ți grăiesce ție acésta amenințare. Țe' dacă nu crezi, rogu-te ascultă-mă, ca cum numai ție așa vorbi! Un suflet fără Christos, e un suflet perdut; cine nu crede în Christos, e condamnat deja, pentru că nu crede. Cum vei scăpa, dacă nesocotesci o astfel de mântuire? Așa ți grăiesce Domnul: „Vezi căile tale!“ Rogu-te pe timp, pe viața eternă, pe viața sau morțe, pe ceriu și iad, crede în El, că singur El te poate mântui; dacă nu vréi, vei muri în păcatele tale.

După morțe urmédă judecate! Oh judecată, sunetul trimbiței, oste numărată, cărțile, tronul mare și strălucit, cuvintele: **veniți binecuvântații Părintelui** și **„mergeți de le mine blăstemaților!**“

Pentru un suflet fără de Christos urmédă după morțe — iadul! Cine dintre noi va sta în focul cel mistuitor? Cine va locui *dintre noi*, **dintre noi** în tocul cel etern? Rog pre bunul Dumnezeu, că nici unul. Dară acolo

vom ajunge de sigur, dacă nu voim să alergăm la Isus. Rogu-te deci, iubite ascultătorule, mergi la Isus! Póte nu ți voiu mai vede fața; póte nu vor mai privi ochii tēi în aimei, dară voiu scutura sângele tēu de pe hainele mele, de nu voiesci să crezi în Isus. Lacrămile mele te rógă și vorbirea mea te silește, să crezi. Dumnezeu a răbdat destul de la tine, lasă dară, că îndelunga lui răbdare și bunătatea lui să te aducă la pocăință! El nu voiesce morțea păcătoșului, ci să se întorcă și să trăiescă. Și acésta o voiesce prin aceea. să încredințați sufletele vóstre lui Isus. Voiesci să crezi în Christos? Eu știu, că dacă nu voiesci, nu pentru aceea nu voiesci, că dóră ți lipsește rugarea sau admonițiunea. Vino! acum e óra îndurării, când poți să fii primit. Rogu-te, vino, Mântuitorul tēu cu mâinile găurite te chiémă încă să vini, deși l'ai respins de multe ori, El éráși bate la ușa inimei tale și te rógă. Voiesci să-i trăiesci Lui sau nu voiesci? Voiesci să vini la El, ca să te scape de păcat? Dumnezeu să-ți ajute să vini la Mântuitorul! Amin.

